

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAÏSOS. UNIU-VOS!

òrgan central del

Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 384

Barcelona, 26 de febrer del 1.974

PREU: 8 ptes.

Nou preu de "TREBALL"

Anunciem que a partir d'aquest número el preu de TREBALL passa a 8 ptes. de gut a les despeses addicionals causades per l'encariment del paper i dels altres factors de la seva producció. Recordem la necessitat de fer un esforç per al cobrament efectiu de cada exemplar distribuït.

En el 25 aniversari de l'afusellament de Joaquim Puig Pidemunt

EDITORIAL

El testimoni de la continuïtat

Ara fa 25 anys que queia afusellat pel franquisme, juntament amb Angel Carrero, Pere Valverde i Numen Mestres, el company Joaquim Puig Pidemunt, director de TREBALL i membre de la direcció del PSU de Catalunya. Puig Pidemunt fou el responsable de TREBALL des de 1946, any en què el nostre òrgan central va començar a publicar-se amb una regularitat no més interrompuda per alguns cops polítics.

Retre homenatge a un home com Puig Pidemunt no és sols un deure envers un dels homes que van posar heroicament les primeres pedres de la resistència del poble de Catalunya en els anys més negres del feixisme. És també una ocasió de mesurar l'esforç acomplert.

TREBALL pot enorgullir-se avui, des de l'alçada dels seus 384 números, de ser un dels pocs -per no dir l'únic- òrgans de la premsa democràtica en llengua catalana que s'ha vingut editant regularment durant els anys de dictadura. Quan s'escriu la història de la lluita clandestina d'aquests anys, plena de vicissituds increïbles, es podran medir els esforços i sacrificis d'un grapat d'homes abnegats, decidits costés el que costés a mantenir viva l'esperança del poble i a forjar els primers instruments de la seva organització democràtica i revolu-

cionària.

* * *

La continuïtat de TREBALL no és sols la d'un òrgan de premsa. És també la continuïtat de tota una acció del Partit en tots terrenys, en la lluita guerrillera, en l'organització de les masses per la seva lluita reivindicativa, etc. L'autoritat que el PSU va guanyar-se durant la guerra per la seva actitud antifeixista conseqüent, que en va fer l'espina dorsal de la resistència armada contra la sublevació sediciosa del 1936, ha sortit reforçada per la tenacitat amb la qual el Partit ha reprès la lluita a l'endemà mateix de la derrota. És aquesta tenacitat irreductible, juntament amb una política ajustada a les realitats, el que explica la influència de masses que avui té el comunisme al nostre país.

La continuïtat de l'acció del PSU, a més, no ha suposat cap subjecció a fórmules passades. Al contrari. El Partit ha tingut una preocupació permanent per estar a l'alçada de les noves realitats i donar-hi una resposta adient. Ha estat la primera força política d'oposició, per exemple, a plantejar la necessitat de superar el clima de guerra civil. La preocupació pel present ha donat al PSU la

(continua a la pàg. 3)

El 17 de febrer de 1949 va ser afusellat a Barcelona, per un escamot franquista, el company Joaquim Puig Pidemunt, Director de TREBALL i membre de la Delegació del Comitè Central que dirigia el treball del P.S.U. a l'interior de Catalunya. Conjuntament amb ell van ser executats els companys Pere Valverde, obrer de Calella i Angel Carrero, obrer madrileny. Els dos destacats dirigents del Partit, i Numen Mestres, un dels dirigents de la Joventut Socialista Unificada de Catalunya a la clandestinitat. Carrero i Mestres eren també membres dels destacaments guerrillers existents en aquella època.

Després de 10 anys d'acabada la guerra civil, el general Franco assassinava per tal de paraitzar l'acció del poble que ja aleshores es retornava contra la

(continua a la pàg.2)

En el 25 aniversari...

dictadura. El règim mostrava, així, que el seu interès fonamental estava en la continuïtat d'un estat de guerra civil, en evitar la unitat de tots els espanyols, de tots els pobles d'Espanya, víctimes tots ells de la política franquista. L'afusellament d'en Puig Pidemunt i els altres companys era l'expressió més clara del que ha estat el règim franquista i el que encara segueix essent: un règim de terror i violència que li són con substancials i que empra continuadament, en la mesura que això li és possible, per tal de mantenir-se en el poder.

Després de l'afusellament dels nostres companys el PSU de Catalunya, que continuava ferm la seva lluita contra la dictadura, va sofrir altres cops seriosos de l'aparell policíac. I el comissari Polo, cap de la Brigada Político-Social, va fer unes declaracions a la premsa estrangera dient: "En Cataluña hemos liquidado el PSU. Se acabaron los comunistas para siempre".

El règim franquista no va tenir en compte que la força del PSU està en el poble de Catalunya, en les masses, en la seva política justa i en la força de les idees del marxisme-leninisme. La força del PSU rau, també, en que ha pogut comptar en els seus rengs homes del tremp de Puig Pidemunt i altres companys assassinats com Valverde, Carrero, Numen Mestres, Serrat i Roig, veritables herois de la lluita clandestina dels anys 1945-50. La sang d'aquests revolucionaris no ha estat vessada en va. Avui el PSU és molt més fort que abans. I el franquisme

PERE VALVERDE

més descompost que mai està a les acaballes per la lluita creixent de les masses. La lluita dels comunistes dels pobles d'Espanya és llarga i dura, però acabarà triomfant.

* * *

Militant comunista d'abans del 1936-39, el company Puig Pidemunt fou un dels dirigents principals de la FOSIG (sindicat que agrupava els treballadors de les diverses branques de la gastronomia) i

va prendre part activa en les lluites dels treballadors del seu sindicat i de la classe obrera catalana en general.

Durant la guerra va ser nomenat membre del Consell d'Economia de la Generalitat de Catalunya en representació de la Unió General de Treballadors (UGT). Incorporat a l'Exèrcit Popular desenvolupà les responsabilitats de Comissari de Batalló. Acabada la guerra va emigrar a França.

En aqueix país, en el període 1940 a 1945, durant l'ocupació nazi, ocupà diverses i importants responsabilitats a l'organització clandestina del Partit entre les que destaquen la de membre de la direcció d'una important zona d'organitzacions del Partit Comunista d'Espanya i, després, la de membre de la Delegació del Comitè Central del PSU que orientava les activitats dels nostres militants a França. Ell s'encarregava, entre altres responsabilitats, de preparar companys del Partit que s'anaven incorporant a la lluita clandestina de l'interior de Catalunya.

Un cop alliberada França de l'ocupació nazi i del govern titella del mariscal Pétain, el company Puig Pidemunt va traslladar-se a Catalunya a la fi de 1945 per tal de reforçar la lluita de les organitzacions del Partit contra la dictadura franquista.

Incorporat al treball de direcció del Partit va ocupar-se de l'orientació de les activitats de la nostra organització a comarques importants. Després, en 1946, va fer-se càrrec de la direcció de TREBALL, responsabilitat que va desenvolupar fins al moment de la seva detenció.

Pot dir-se que 1946 va ser l'any en què TREBALL va a començar a sortir regularment, mensual i quinzenal de vegades. Abans va haver-hi diversos intents d'edició però no van poder-se consolidar. TREBALL s'editava a impremta, a quatre pàgines (doble foli), amb el mateix format que l'actual i confeccionat per companys d'Arts Gràfiques. Hi col·laboraven alguns companys de la Delegació del Comitè Central: però l'element decisiu era el company Puig Pidemunt. La sortida regular del nostre òrgan central va ser estroncada pel cop policíac d'abril del 1947. Però el 1948 es regularitzava novament la seva sortida quinzenal i el 15 de desembre del 1949 el PSUC celebrava la sortida de la seva edició número 100 del període clandestí.

Puig Pidemunt era el company idoni per a dirigir TREBALL per la seva formació política, la seva fusió amb la política del Partit i per ser un dirigent comunista força preparat culturalment. Era el tipus de treballador que ha donat la classe obrera catalana, amb una cultura general desenrotllada, adquirida tot participant o dirigint la lluita revolucionària de tots els dies.

Una gran campanya nacional i internacional va desfermar-se per tal d'allibe-

rar Puig Pidemunt i els seus companys per salvar-los la vida després que van ser condemnats a mort en un consell de guerra en 1948. Aquesta campanya contra la dictadura i la repressió va mobilitzar forces molt importants a l'interior del país i a l'estranger, on l'opinió democràtica internacional estava molt sensibilitzada per les continuades penes de mort i execucions de destacats dirigents comunistes i altres demòcrates, sota el pretext dels delictes que assenyalava la tristament coneguda "Ley contra el bandejado y el terrorismo".

La mobilització va ser considerable. El franquisme va tenir les mans lligades durant molts mesos fins al punt que va necessitar organitzar una provocació policíaca per tal d'assassinar els nostres companys.

NUMEN MESTRES

El 16 de febrer de 1949 es complien anys del triomf del Front Popular de 1936 a Espanya. Aquell mateix dia una explosió va fer descarrilar, prop de Mor d'Ebre, el tren de viatgers Madrid-Barcelona. La BPS va "identificar" aquesta explosió com una acció terrorista dels grups guerrillers. Al dia següent els companys Puig Pidemunt, Valverde, Carrero i Numen Mestres eren trets dels cables i afusellats. El règim franquista havia necessitat d'aquesta provocació per justificar un nou i monstruós cop col·lectiu.

Els nostres companys van fer front a la mort amb una gran serenitat, amb una extraordinària fermesa revolucionària. Els trets de l'escamot van tallar els seus crits de "Visca el PSU!", "Visca el Partit Comunista d'Espanya!", "Visca l'Unió Soviètica!". Aquestes van ser les darreres paraules d'uns revolucionaris excepcionals que ho havien donat tot fins la seva vida, en la lluita per l'enderrocament de la dictadura franquista per la causa de la Revolució i el Comunisme.

En el 25 aniversari de l'assassinament dels nostres companys el PSU, la Joventut Comunista i el poble recordem la lluita i la mort heroica d'aquells que han estat els millors de tots nosaltres. La seva vida viurà sempre com exemple d'homes i de comunistes.

Pels seus fets els coneixereu

El 12 de febrer Arias Navarro va pronunciar a les Corts el discurs de presentació del seu programa de Govern.

Les paraules del nou President van trobar un ampli ressò dintre i fora d'Espanya degut a les seves promeses "oberturistes", que ningú no esperava d'un personatge al qual hom assigna justament el sobrenom de "Policia Major del Regne".

L'impacte produït per aquestes promeses va ser degut sens dubte a la sorpresa, perquè en un examen més detingut s'hi van apreciar de seguida les seves limitacions i la seva similitud amb promeses de governs anteriors que mai no s'han complert.

Es comprensible, doncs, que a les congratulacions i a l'aplaudiment del primer moment hagi succeït un ràpid refredament de l'opinió pública, i que en els comentaris de les publicacions setmanals domini l'escepticisme respecte al compliment per part del nou govern de les obertures que promet.

El discurs d'Arias Navarro conté també d'altres promeses, que no han cridat tant l'atenció pel fet de ser esperades i de les quals ningú no dubta que el nou govern intentarà aplicar-les. Són les referides "al manteniment de l'ordre i de la pau social", a la "lluita contra el terrorisme", a la "garantia que el poble espanyol pugui continuar gaudint de la mateixa seguretat tranquil·la que ha tingut durant més de trenta anys". "Qui atempti contra aquest sagrat bé públic - diu l'Arias - ha de saber que la justícia farà caure al seu damunt, amb més rigor que benevolència, tot el pes de les lleis".

El més notable del discurs d'Arias Navarro és precisament el seu caràcter contradictori, l'antagonisme existent entre les seves afirmacions i les seves

promeses oberturistes, que el fan inviable.

Salta a la vista que no és possible mantenir com fins ara la repressió política i el segrest de les llibertats democràtiques - que és allò en què pensa l'Arias quan parla de "mantenir l'ordre i la pau social" -, i al mateix temps "promoure la participació" i "garantir l'exercici de les llibertats ciutadanes".

D'ací la reserva i l'escepticisme dels comentaristes més reflexius, la conclusió comuna dels quals sol ésser la que serveix de títol a aquest treball: "Pels seus actes els coneixereu".

Assegurar la successió

Assegurar la "successió" sembla ser la primera finalitat del nou govern i la principal base d'acord entre els seus ministres.

Els rotunds pronunciaments d'Arias a favor de la fórmula successòria decidida per en Franco trasllueix, però, que entre les camarilles governants hi ha desconfiança envers en Juan Carlos i pressions perquè el "successor" sigui l'Alfonso de Borbón Dampierre. La desconfiança envers en Juan Carlos explica que el nou President recordés en el seu discurs - com en Carrero ho havia fet ja davant de les Corts al juny passat - que en Juan Carlos va jurar fidelitat "a la legitimitat política sorgida el 18 de juliol de 1936" i que les funcions que les "normes" atribueixen al futur Rei necessitaran per al seu exercici del "concurso de la voluntat d'un altre òrgan de l'Estat".

Les recents declaracions de Don Juan de Borbón a París, en les quals reitera que no ha renunciat als seus drets al "tron", justifiquen també l'èmfasi posada per l'Arias en la defensa de la fórmula successòria oficial, amenaçada per diferents flancs i una de les causes principals de l'acceleració del procés de descomposició del règim en apropar-se la desaparició d'en Franco.

La crida d'Arias als defensors del règim a passar de llur actual actitud de passiva adhesió a Franco a una altra de corresponsabilització activa en les tasques del poder, revela la seva inquietud pel que pot passar quan en Franco mori. Idèntica significació tenen els esforços d'Arias per aconseguir, a través de les "obertures" que anuncia, una base de sosteniment més gran per al règim.

Promeses i fum

Entre les promences "oberturistes" d'Arias Navarro destaquen:

- 1er.- La retirada de les Corts de l'actual Projecte de Llei de Règim Local i la presentació d'un nou Projecte "que atribuirà als alcaldes i presidents de Diputació caràcter electiu".
- 2on.- Una Llei d'Incompatibilitats.
- 3er.- "La immediata acceleració del desenvolupament de la Llei Sindical".
- 4rt.- "L'estudi i redacció d'un estatut del Dret d'Associació per tal de

(Continua a la pàg. 4)

Editorial (Continuació)

capacitat d'atreure les noves generacions i de fer-les fondre amb els qui van viure la guerra.

* * *

De l'exemple dels nostres predecessors en treiem energia moral, però no una nostàlgia paralitzadora. La nostra premsa, i TREBALL en primer lloc, és el testimoni d'una continuïtat. Però és alhora un instrument de lluita per al moment actual. En un moment com aquest, de descomposició política de la dictadura, elevar el paper de la premsa i la propaganda democràtiques esdevé un imperatiu de primer ordre. Amb aquest fi el PSU ha

llençat des del setembre passat una CAMpanya D'AJUT A TREBALL I A LA PREMSA I PROPAGANDA DEL PARTIT. Les seves finalitats són recollir 3 milions de pessetes, millorar la difusió de les publicacions i augmentar la preocupació per les qüestions de propaganda.

Amic lector: De tu depèn també que la premsa i propaganda del PSU assoleixi els nivells exigits per la situació present, que arribi a més i més llocs, que porti més i més lluny les orientacions del Partit, que estimuli més i més la lluita contra el règim odiat. Cal que molta més gent prengui consciència i es decideixi a actuar contra la dictadura. TREBALL et dona una eina d'acció. Difon-

lo, discuteix-lo amb els amics, companys de treball o veïns. Participa a la CAMPANYA DELS 3 MILIONS. Si ets militant del Partit aborda aquestes tasques des de la teva organització; pensa que la difusió de TREBALL i de les altres publicacions pot i deu augmentar enormement. Si no ets militant, col·labora, ajuda. En qual sevol dels casos, contribueix amb la teva crítica, les seves corresponsalies i col·laboracions, a millorar-ne el contingut.

La memòria dels màrtirs que avui recordem ha de ser un poderós estímul per a les nostres tasques de propaganda i d'acció política.

Pels seus fets. . .

(Continuació)

promoure l'ordenada concurrència de criteris, conforme als principis i normes de les nostres Lleis Fonamentals".

Es evident que cap d'aquests propòsits té per objecte canviar les actuals formes feixistes de poder, sinó només "perfeccionar-les".

Si no s'institueix el sufragi universal i l'elecció directa de tots els regidors; si es manté l'obligació de proclamar "fidelitat" al règim per tal de poder ser candidat a regidor, els alcaldes -i l'argumentació es pot aplicar als presidents de Diputació- continuaran essent designats des de dalt com ara, tot i que es representi la comèdia "d'elegir-los" en el Ple d'un Consell Municipal del qual només un terç dels seus membres haurien estat designats per elecció directa i on tots els regidors serien explícitament "fidels als Principis i Lleis Fonamentals".

L'anunci d'una Llei d'Incompatibilitats sembla que es proposa de calmar la indignació existent entre certs grups franquistes en virtut que els llocs de Procuradors a Corts i de Consellers Nacionals del "Movimiento" estan ocupats quasi del tot per funcionaris del govern.

"La immediata acceleració del desenvolupament de la Llei Sindical", que l'Arias promet, es una afirmació buida, pu-

rament demagògica, perquè no hi ha hagut fins ara, ni hi ha, "desenvolupament" d'aquesta llei que pugui "accelerar-se".

Pel que fa a l'anunciat "estatut del Dret d'Associació", cal recordar que ja es va prometre des del govern quelcom de similar a l'hivern de 1966-67; que després es va discutir durant anys sobre "associacionisme"; i que, finalment, en Fernández Miranda, que apareixia com el principal promotor oficial de les futures associacions, va ser l'encarregat de donar carpetada al projecte governamental i a la seva discussió.

D'altra banda, el que l'Arias anuncia fóra un "associacionisme" limitat als qui defensen els "Principis i Lleis Fonamentals". Tot i que arribés a implantar-se, els espanyols que no accepten el sistema dictatorial feixista i volen un règim polític diferent continuarien com fins ara privats de tot dret i exposats a que, per defensar les seves idees, recaigués damunt d'ells, "amb més rigor que benevolència, tot el pes de les Lleis". És a dir, la "participació" d'Arias Navarro abastaria exclusivament els qui ja participen.

«Oberturisme» dintre d'un ordre

Els límits de "l'oberturisme" que promet el nou president apareixen clarament en la seva referència als "mitjans de comunicació" dels quals diu que "confia en el nivell que han assolit durant la vigència de la Llei de Premsa i Impremta". Per l'Arias, en aquest sector existiria una situació òptima que no necessita obertures ni desenvolupament de cap mena.

L'apartat que el discurs dedica a les relacions Església-Estat tenen un tuf feixista que empesta, ja que conté un veto rotund a la participació de l'Església en problemes polític-socials, inclúsivament els que es refereixen al respecte als Drets Humans, i una clara amenaça de reprimir qualsevol intervenció eclesiàstica en qüestions que no siguin estrictament religioses.

El mateix pot dir-se del programa educatiu del nou govern. De la Universitat l'Arias va dir que "sembla arribat el moment d'instrumentar alguna forma de selectivitat" i finalment va afirmar que el govern està disposat a assegurar "que a les aules es mantingui un clima de treball i d'assossec, bo i aplicant, sense vacil·lació, totes les mesures que les circumstàncies demanin".

Sobre els problemes econòmic-socials l'Arias va repetir les conegudes tornades feixistes enarborades des de fa 35 anys per tots els governs franquistes, però no va anunciar cap mesura concreta.

Tampoc als capítols del discurs dedicats a l'Exèrcit i a la política exterior hi ha novetats notables. Sobre aquest darrer tema l'Arias va parlar de "nostre desig de comparèixer al projecte integrador d'Europa", fórmula intencionadament vaga que no anuncia cap canvi de la política anterior en relació al Mercat Comú.

El pes de les masses

Malgrat tot el que ací hem dit, el discurs de l'Arias és sorprenentment "oberturista" si hom el compara amb l'anterior d'en Carrero Blanco, del juny passat. Especialment perquè l'atemptat i la mort d'en Carrero feien tènere una evolució de signe contrari a les altures.

Però també és explicablement "oberturista" si es tenen en compte la necessitat que el país sent que desapareixi la dictadura i la pressió de la lluita de les masses i de l'opinió pública a favor de canvis democràtics, factors que a les altures no es poden ignorar eternament.

D'ací que sigui obligat per als comunistes i les altres forces d'oposició contemplar el discurs de l'Arias en tota la seva complexitat i que ens hàgin de felicitar que hi hagi afirmacions i promences "oberturistes" que, independentment dels propòsits del seu autor, dificulten la realització dels seus objectius "ultres".

Els revolucionaris i antifranquistes dels pobles d'Espanya hem de saludar qualsevol obertura que es pugui produir i utilitzar-la audaçment per tal d'impulsar la lluita de les masses en la perspectiva de la Vaga Nacional, per tal d'estendre i desenvolupar el diàleg entre les forces d'oposició amb el fi de laborar una alternativa democràtica a la dictadura.

Però no hi hauria res de més perillós per als qui volem un canvi democràtic que confiar en les promences "oberturistes" de l'Arias o dels seus ministres i esperar passivament que es compleixin. Si les paraules "oberturistes" governamentals són essencialment fruit de la lluita i de la pressió de les masses, amb molta més raó ho hauran de ser els actes. Si les masses no els arrenquen lluitant, no hi haurà actes oberturistes del govern.

I, per ara, els actes del govern són en oberta contradicció amb les afirmacions de l'Arias, Pio Cabanillas i altres ministres.

L'obertura veritable

Es veritat que a la premsa s'aprecien certs símptomes d'obertura des que el Sr. Cabanillas es va fer càrrec del ministeri d'Informació i Turisme. Però el primer acord de les Corts, després del discurs de l'Arias, va ser aprovar una Llei de Col·legis Professionals típicament feixista, que suposa un negatiu pas encara i que, si s'apliqués, arrabassaria als col·legis els minsos drets que tenien fins ací i els convertiria, pràcticament, en dependències governamentals.

En el moment mateix que l'Arias parlava a les Corts, Espanya i l'opinió democràtica mundial estaven pendents de la decisió del Consell Suprem de Justícia Militar que el dia abans havia examinat el recurs contra la condemna a mort d'en Salvador Puig Antich dictada per un consell de guerra a Barcelona el 8 de gener.

Ensems amb els comentaris del discurs de l'Arias llegiem dies després a la premsa que el Governador de València havia dissolt tres associacions de veïns i havia imposat sengles multes als seus presidents, per haver reclamat pacíficament la col·locació de semàfors als seus barris.

CAMBIO 16 del 18 de febrer diu que entre el 13 de gener i el 8 de febrer s'han fet públiques prop de 150 detencions d'antifranquistes.

I la premsa inclou diàriament ressenyes de judicis del TOP i consells de guerra que continuen imposant dures i injustes condemnes per "delictes" de reunió, associació, propaganda, etc., com també notícies de conflictes laborals que porten aparellats lock-outs, desenes d'acomiadaments i nombroses detencions de treballadors, perpetrats amb l'acord i la col·laboració dels jerarques sindicals.

Per això, avui més que mai és indispensable denunciar la repressió oposant-la a la demagògia "oberturista" governamental-, exigir l'amnistia per als presos i exiliats polítics.

Al mateix temps cal explicar una i altra vegada, amb tenacitat i perseverància, que l'obertura veritable, la que donaria a les diferents capes de la població la facultat de decidir per elles mateixes els destins del país, no serà el resultat de l'evolució del règim, sinó el fruit de l'entesa entre l'oposició d'esquerres i de dretes i del desenvolupament de la lluita de masses fins a la Vaga Nacional. És a dir, de la revolució política necessària per acabar amb la dictadura i per establir un poder que sigui l'emanació autèntica de la voluntat popular.

Alguns balanços de lluites

Durant el mes de gener s'han perdut a la "província" de Barcelona 284.712 hores de feina per vagues i altres accions reivindicatives, segons la nova revista sindical "INFORMA SINDICATOS". Aquesta xifra supera la que publicàvem al número anterior.

Es calcula que són 18 les empreses de la llana de Terrassa amb més de 150 obrers de plantilla on els treballadors han aconseguit augments de salaris en els darrers dos mesos.

Solidaritat ciutadana amb uns obrers

L'empresa FLAMAGAS de Barcelona (que agrupa també INDUSTRIAS CASTELLÓ i LAVAN DA PUIG) ha retirat l'expedient de crisi amb el qual pretenia acomiadar uns 50 treballadors. En aquesta victòria obrera ha estat molt important la decisió dels obrers per portar el seu cas a la població del barri (una "seguda" enmig d'un carrer). Han aconseguit el recolzament públic de dues entitats ciutadanes del barri: l'Associació de Veïns Joan Maragall i el Centre Cultural i de Promoció Montserrat.

Accions solidàries amb Pirelli

La important vaga de la Pirelli de Manresa, que els dies 11 i 12 de febrer va mobilitzar 2.250 obrers, amb ocupació de l'empresa pel torn de nit, ha suscitat aturs solidaris a LEMMERZ (hora i quart el dia 12) i AUXILIAR TEXTIL MANRE SANA (2 hores els dies 13 i 14). Els de Lemmerz van dur bosses de menjar als que s'havien tancat a la fàbrica.

Els dies posteriors s'han celebrat quasi diàriament assemblees de 100 a 300 treballadors de Pirelli a la CNS. A més d'un augment mensual de 4.000 ptes. reclamen l'anul·lació de totes les sancions.

Enginyers a Magistratura

Un economista i dos enginyers han estat acomiadats de l'empresa tèxtil barcelonina Vda. Tolrà amb el pretext de "reorganització". Els dos enginyers (Julia Marcelo i Joaquim Boix) han dut el cas a Magistratura, negant-se a acceptar les substancioses indemnitzacions ofertes per l'empresa. És la primera vegada que uns enginyers van a Magistratura i refusen la pràctica de les empreses de resoldre-ho "amigablement", i posen així en relleu la seva condició d'assalariats que s'enfronten, al costat dels obrers, amb els capitalistes. El Col·legi d'Enginyers de Catalunya els ha prestat assistència jurídica. La Magistratura ha fallat ja a favor d'en Marcelo. Aquests dos homes donen un exemple de dignitat i obren un camí,

SEAT:

Readmissió de Marín i Morales!

A les darreres setmanes s'han celebrat assemblees dintre i fora de l'empresa i a la porta d'alguns tallers entorn de la readmissió de MARIN i MORALES. La presència dels dos acomiadats en algunes d'aquestes empreses ha jugat un paper important.

Aquests dos dirigents de la SEAT han comprès la importància de la seva pressió i de les seves gestions personals en l'èxit del seu cas: han enviat diversos escrits explicant llur situació a l'arquebisbe de Barcelona, al Col·legi d'Advocats, a la direcció de SEAT i al jurat. S'han entrevistat amb Socías Humbert i li han lliurat un escrit on manifesten la seva decisió de reingressar a l'empresa. En Socías es va comprometre a parlar el dia 25 de febrer amb la direcció de SEAT. També van presentar-se a Capitania General per tal de lliurar un document on expliquen llur situació i de demanar una entrevista personal amb el Capità General.

Campanya dels 3 milions

Llista nº 4

Comarca 15: 14.812 ptes; Comarca 20: 23.328 ptes; Comarca 30: 14.180 ptes.; C.E.: 880 ptes; Un català de Fecamp-Mont. 550 ptes; Grup Azteca: 45.100 ptes.

Total: 98.850 ptes.

JOVENTUT COMUNISTA DE CATALUNYA: 25.000 ptes.- **BARCELONÈS:** Hospitalet (2 lliur.) 5.000 ptes; Badalona, 27.802 ptes; Santa Coloma de Gramenet (40 aport.), 13.237 ptes; Sant Adrià del Besòs (2 lliuram.) 6.689 ptes.- **BAIX LLOBREGAT:** Molins de Rei-Sant Feliu, 6.324 ptes.- **VALLES OCCIDENTAL:** Sabadell, 4.400 ptes; Bellaterra 2.300 ptes.- **VALLES ORIENTAL** (2 lliur.) 6.400 ptes.- **MARESME:** Mataró, 10.479 pts **BAIX EBRE:** Tortosa, 3.471 ptes; La Cènia 900 ptes; Ametlla de Mar, 1.300 ptes.- **BAGES:** Manresa (2 lliur.), 5.345 ptes.- **OSONA:** Torelló, 3.000 ptes.- **CÈL.LULA DEMOCRÀCIA:** (2 aport.), 4.851 ptes.

Total: 126.498 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.

13 aportacions, 5.540 ptes; Alberto Salou, 1.000 ptes; Montserrat i família (2 aport.), 1.000 ptes; P.U., 15.000 pts.

Total: 22.540 ptes.

Total llista nº 4: 247.888 ptes.

Suma anterior : 1.114.320 ptes.

Suma i segueix: 1.362.208 ptes.

A petició dels interessats acusem recepció de les quantitats següents:

Sabadell: De A. J., 2.150 ptes.-

Manresa: Una mare d'un militant, 3.000 ptes.

AJUT ALS PRESOS

Badalona: Kradanov, 500 ptes; **Sant Adrià** 265 ptes; **Sant Feliu**, 100 ptes; **Tortosa**, 1.000 ptes; **Hospitalet**, 1.000 ptes.

LLEI DE COL·LEGIS: PRIMERES REACCIONS

5 col·legis professionals de Catalunya van reunir el 14 de febrer una roda de premsa per fer patent la seva oposició a la Llei de Col·legis professionals aprovada el dia 12 a les Corts. El Consell Superior de Col·legis d'Arquitectes d'Espanya ha fet pública "la seva disconformitat amb el text definitiu" pel que fa a la fórmula del jurament.

Però la batalla per les llibertats col·legials no ha de reduir-se a l'acció de juntes i consells superiors. Només una mobilització en profunditat de la massa dels associats pot fer inaplicable la llei. Cal no oblidar que una llei resulta inaplicable si troba una resistència seriosa.

L'advocacia contra la Llei Orgànica de la Justícia

El Consell General de l'Advocacia, reunit a mitjans de febrer, ha fet pública una vigorosa crítica al projecte de Llei Orgànica de la Justícia. Es manifesta contrari a la solució donada al problema de la unitat jurisdiccional que "de fet permetrà la subsistència de jurisdiccions especials a través d'organismes, tribunals i juntes més o menys administratius i de la creació dels anomenats tribunals centrals que responen (...) al manteniment dissimulat de jurisdiccions especials."

També critica com insuficient la funció atribuïda a l'advocat, a qui correspon no sols la defensa sinó també "la tutela jurídica de drets i interessos abans i fora del procés." Això es lliga, en el Projecte, a la manca dels principis relatius "a la seguretat i a la protecció jurídica que ha d'emparar el justiciable des del moment mateix de la primera inculpació."

Contra les jurisdiccions especials (com el TOP i la justícia militar aplicada en casos no militars) i per la garantia del detingut enfront de l'arbitrarietat policíaca: el Consell s'oposa doncs a l'intent del règim per mantenir i, fins i tot, agreujar l'absència de garanties jurídiques.

L'ensarronada de l'augment de sou als funcionaris

Tots hem llegit als diaris que el govern presentarà un projecte de llei per augmentar els sous als funcionaris civils i militars. Els qui treballen per al patró-Estat, segons aquestes notícies, tindrien un augment del 15% al juliol i un 10% més l'any que ve. Fins i tot algun diari va sumar per les bones i va anunciar "un augment del 25%".

Anem a veure-ho. Segons el projecte s'augmentarà des del juliol un 15% el sou base. Aquest sou base, molt migrat per no dir miserable, no es revisa des del 1965. Aquest 15% seria efectiu per a les classes passives, els pensionistes, que cobren sobre l'esquifit sou base. Els augmentaran, per tant, un 15% de molt poc o sigui quasi res. I els actius? Aquests no en veuran ni cinc perquè aquest augment absorbeix els complements que ara cobren a més a més del sou base, i a esperar l'any que ve.

Resultat teòric: zero. Resultat de debó: una disminució del sou real perquè el cost de la vida ha augmentat i augmenta cada dia.

Ha mort Antoni Roer

A Ajaccio (Còrsega) ha mort a l'edat de 59 anys el veterà lluitador comunista barceloní Antoni ROER.

Va tenir una participació destacada en l'assalt a la caserna de les Dressanes de Barcelona el juliol de 1936 i va combatre després a Aragó amb la 27 Divisió. En acabar-se la nostra guerra, Roer va emigrar a la URSS com tants d'altres combatents republicans. Allà va prendre part als combats de Crimea en defensa d'Odessa i Sebastopol i, més tard, es va incorporar a les guerrilles. Va rebre, pel seu valor, diverses condecoracions soviètiques.

Un cop acabada la guerra mundial, retornà a França. En 1951 fou deportat a Còrsega pel Govern francès, on ha estat fins a la seva mort un lluitador revolucionari actiu.

Enviem a la seva muller i als seus fills el condol de tots els comunistes catalans.

Atemptat contra el camp

Impedim la destrucció de la ramaderia!

El camp espanyol i concretament el català mai no havien travessat una situació tan greu sota el franquisme. Els pagesos es veuen abrumats per una infinitat de problemes, derivats de la desastrosa política agrària del règim. Algunes xifres il·lustren aquest dramatisme:

-Els elements que intervenen en el cost de producció, com maquinaria, adobs, anticriptogàmics, etc. s'han encarit del 20 al 30%, enmig d'un encariment general del cost de la vida del 14% (oficial).

-El percentatge de la renda agrària per persona activa en relació amb la de la indústria i els serveis, que en 1965 era d'un 45%, ha baixat al 37'3% en 1970 i al 34% en 1973.

Pel que fa a la ramaderia, els preus vigents als mercats catalans les primeres setmanes de febrer d'enguany eren:

Pollastres. Preu de venda: 30-32 pts/k. Cost: 45-46 pts./k. Pèrdua: 14-15 pts/k.

Porcs. Preu de venda: 65-68 pts/k. Cost: 74-76 pts/k. Pèrdua: 8-9 pts/k.

Vedell anoll. Preu de venda: 110 pts/k. canal. Amb pell i menuts: 124-125 pts/k. Cost: 140 pts/k. Pèrdua: 15-16 pts/k.

Llet. Preu de venda: 9'25 pts/litre. Cost: 13 pts/litre. Pèrdua: 3'75 pts/l.

Les xifres són prou eloqüents de l'enfonsament vertical dels preus enfront de l'elevació dels costos i l'absoluta no rendibilitat del sector.

A això cal afegir que les reduccions dels preus no sols no han repercutit a benefici del consumidor, sinó que han seguit pujant al consum i, si més no, no han disminuït. I que es produeix un desfasament respecte als preus internacionals, que puguen en fletxa degut a la gran penúria de carn al mercat mundial.

Causess essencials de la situació

Les causes essencials són:

-L'encariment dels pinsos, especialment de la farina de soja, que, juntament amb d'altres factors, eleven els costos d'un 47% segons l'Agrupació de Ramat Porcí de Barcelona. Els preus dels pinsos a Espanya "són gairebé el doble dels internacionals" (*Actualidad Económica*, 22-12-73).

-L'aplicació de les mesures de contenció de preus, que fixen preus màxims als productes agraris discriminatoris en relació amb la indústria.

-Les importacions de carns estrangeres, més cares que les d'aquí i que reben primes de 30 pts/k a les nostres costelles. Mombiedro de la Torre ha hagut de declarar: "Així es mata l'expansió agrícola i ramadera i no es preveu que aviat no tindrem divises suficients per a cobrir tot el que el consum espanyol reclama". De fet es subvenciona la ramaderia estrangera en perjudici de la nostra.

-Les Centrals Lleteres que monopolitzen la compra i distribució de la llet i les empreses comercials monopolistes, totes elles especulatives i parasitàries i sense control eficaç, xuclen la sang del productor tot expoliant el consumidor.

-La política ramadera franquista, orientada a afavorir les empreses ramaderes i lleteres monopolistes i a arruïnar, en benefici seu, els pagesos ramaders petits i mitjans.

Una lluita aferrissada

Com a conseqüència d'aquesta gravíssima situació, els escorxadors lleidatans, per exemple, no paren de sacrificar bestiar reproductor (boví i porcí). Al Pla d'Urgell el cens boví ha disminuït en pocs mesos de 1.500 vaques. Desapareixen moltes granges i petites explotacions.

Han començat a tancar les portes importants empreses avícoles i de producció porcina i lletera. El moment és dramàtic: com s'alimentaran els milions d'espanyols de productes ramaders?

Els pagesos tenen plantejades de formes ben concretes llurs reivindicacions, que són el motor de llur mobilització; la bandera de combat que els porta a enfrontar-se amb el franquisme i a fondre la seva lluita amb la de les restants forces del treball i la cultura. Saben molt bé que res no els serà donat si no és amb el seu esforç, la unitat i la fermeza. Al desembre els porcicultors van interrompre els seus lliuraments a Pamplona, Granollers i Sant Celoni. S'han promogut grans assemblees a Reus i a la Llotja Nacional Avícola Ramadera de Bellpuig (Urgell), que han obligat el FORPPA a intervenir sobre mil tones de pollastre i adquirir 200.000 pollastres en viu en un sol dia.

Però el més extraordinari és la lluita desencadenada pels lleters de Santander, Navarra, Guipúscoa, Biscaia i Alava exigint un preu rendable per a la llet, que han reduït al mínim els seus lliuraments de llet, amb repercussions a Galícia, Catalunya, Andalusia i a molts altres llocs, i que tenen la solidaritat i el suport de tots els pagesos i treballadors de Catalunya i de tot Espanya. Amb aquestes accions es contribuirà a fer que no desaparegui la ramaderia, que pugui garantir-se el subministre de productes ramaders a la població i que els camperols comprenguin millor la seva força quan s'uneixen, que avancin en la seva lluita contra el règim franquista.

Ja fan bé de dir-li mínim!

Com cada any, a primers d'abril tindrem nou salari mínim. La corresponent comissió de l'anomenat Consell Nacional de Treballadors ja ho ha començat a estudiar.

Segons les notícies s'han tingut en compte, entre altres coses, el pla de desenvolupament, l'augment del cost de la vida, la productivitat, la necessitat de reduir les distàncies entre el salari mínim i les retribucions més elevades, la garantia d'una progressiva millora del poder adquisitiu del salari mínim, la tendència a transformar-lo en salari suficient i, no cal dir-ho, els "criteris de justícia social". Tot calcat de l'any passat, de l'altre i l'altre... Guarden el mateix clixé.

I calcat serà el resultat. De tot aquest remenament cínic de tan nobles consideracions sembla que en sortirà un augment entre un 19 i un 20%. Es parla d'un salari mínim d'unes 215 a 220 pessetes.

Tota la política social del govern, tot allò que el règim franquista pot oferir als treballadors són aquests quaranta-quatre duros. I segons dades oficials el salari mínim afecta més de mig milió de treballadors dels 13 milions d'espanyols que componen la població activa.

La necessitat d'un salari mínim de debó i amb la doble escala mòbil (per augment de preus i per augment de productivitat) com propugnen les Comissions Obreres, constitueix una reivindicació que ha de figurar en primer terme de totes les plataformes obreres. La Unió de Treballadors i Tècnics del ram de la Construcció de Lleida ha acordat ja demanar un salari mínim de 650 pessetes. No ens sembla gens ni mica exagerat.

Contra els criteris de "justícia social" del govern dels explotadors, dels del benefici màxim, s'alça la lluita de cada dia de la classe obrera, de tots els assalariats. La reivindicació d'un salari mínim suficient ha d'esdevenir una bandera per eixamplar i aprofundir, per generalitzar aquest combat.

La classe obrera és qui ha de decretar el seu salari mínim. I pot fer-ho amb una lluita ferma i unida. Ho està demostrant.

8

SALVADOR PUIG ANTICH

Ni un minut a perdre!

L'amenaça de mort que pesa damunt de Salvador Puig manté l'opinió del país en una autèntica guerra de nervis. Malgrat la manca de confirmació oficial, és segur que el Consell Suprem de Justícia Militar va confirmar la sentència fa un parell de setmanes, adquirint així una gravíssima responsabilitat. I si el Consell de Ministres següent "no se'n va voler assabentar" és perquè els ministres estan agudament enfrontats en aquesta qüestió: d'una banda els qui volen tenir contents als botxins de la policia i tot el ramat ultra que pul.lula dintre l'aparell repressiu, i d'altra banda els més sensibles a les pressions oberturistes, internes i externes.

Les pressions externes han culminat amb la gestió del president en funcions de la Comissió Executiva de la CEE, Christopher Soames, prop de l'ambaixador Ullastres per transmetre-li la petició de clèmencia.

Però hi ha hagut també altres accions: el 18 de febrer, manifestació a Montpeller; el 19 a París; telegrams del P.C. francès a Pompidou i a Franco; el 23 manifestació d'un centenar de joves a Sant Sebastià. L'Associació Internacional de Juristes Demòcrates ha demanat la gràcia.

El Consell General de l'Advocacia espanyola, reunit el 15 de febrer, va demanar la gràcia. També ho van fer els col·legis de llicenciats i aparelladors de Catalunya.

S'han confirmat, d'altra banda, les irregularitats del procés 106/IV/73. El tribunal militar ha refusat:

- de considerar dos peritatges balístics d'importància capital per a la defensa;
- de considerar el testimoniatge dels metges de guàrdia de l'hospital, que han constatat 5 ferides i no 3 com diu el fiscal;
- de considerar el testimoniatge del director de l'institut mèdico-legal, que també ha constatat 5 ferides de bala;
- d'escoltar 4 testimonis, 2 dels quals eren policies.

El tribunal ha condemnat un home que segons han declarat els propis policies que el van detenir, havia estat fortament colpejat a cops de crossa de pistola bany de disparar la seva arma, de manera que difícilment podia apuntar a la deliberació contra la víctima.

NO HI HA NI UN MINUT A PERDRE! LA VIDA D'UN JOVE ESTÀ EN PERILL. MOBILITZEM-NOS AMB LA MÀXIMA ENERGIA PER IMPEDIR AQUEST NOU CRIM DE LA DICTADURA!

Un nou procés a Pérez Ezquerria

Transcorreguts amb prou feines uns dies de la imposició d'una condemna de 5 anys de presó, per un consell de guerra a Barcelona, al valent dirigent obrer Manuel Pérez Ezquerria, s'anuncia ja un nou procés contra ell al Tribunal d'Ordre Públic amb petició fiscal d'uns altres 5 anys de presó. Hom l'acusa ara de guardar al seu armari del lloc de treball uns fulls d'informació obrera que van ser descoberts... un mes després de la seva detenció!

A Barcelona, a Catalunya, a tot Espanya cal aixecar una protesta generalit-

zada contra les iniquès condemes que recauen sobre aquest exemplar lluitador i exigir l'anul·lació del consell de guerra i de tots els altres processos pendents contra ell fins imposar la seva llibertat.

La Federació Sindical Mundial s'ha adreçat al president del govern Arias Navarro en protesta per les condemes imposades als treballadors de la Tèrmica i en exigència de la seva llibertat. El mateix han fet nombroses organitzacions sindicals europees.

Puerto condemnat a 5 anys

Lluís Mª Xirinacs a 3 anys

Unes altres dues condemes que posen en relleu el caràcter dictatorial i repressiu de "l'oberturista" govern d'Arias Navarro. En Puerto i en Xirinacs, com en Manuel Pérez Ezquerria, com en Camacho i els seus companys, com tants

d'altres antifranquistes empresonats condemnats a llargues penes de presó, els lluitadors per la llibertat de tots tots estem obligats a defensar-los, aconseguir la seva llibertat.